

Prædiken Påskedag - søndag d. 12. april 2020.

Metodistkirken i Odense. ©Thomas Risager, D.Min.

Tekster: Apg 1+,34-43 & Salme 118,1-2,14-24 Koll 3,1-4 & Joh 20,1-18 eller Matthæus 28,1-10.

I dag begynder vi, hvor vi slap Palmesøndag. Jeg spoler tilbage til Johannesevangeliet kapitel 13, hvor Jesus i forlængelse af, at han har gjort det uhørte, at vaske disciplenes fødder, giver dem en kæmpe udfordring. Han siger: "Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden. Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden."¹

Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

I sidste uge sluttede jeg af med at sige, at **Det er kærligheden, der bringer livet tilbage igen.**

Der er sket meget siden Jesus blev modtaget som konge i Jerusalem. Han lærte disciplene, at hver gang de spiser brød eller drikker vin, så er er han tilstede sammen med dem. Dermed fik vi nadveren i arv.

Han blev forrådt af Judas, og blev fanget af de forhadte romerske besætttere. Langfredag deler han skæbne med mange andre kriminelle på den tid. Han bliver slået ihjel naglet til et kors. Han lover den ene røver, at at han i dag skal være sammen med ham i Paradis.

Jesus dør, og bliver begravet samme eftermiddag.

¹ Joh 13,34-35.

2 af 6

Alle dem, som havde modtaget ham som konge i Jerusalem. Alle dem, der havde sat alt håb ind på, at han ville bringe nyt liv og nyt håb ind i deres verden er nu skuffede og modløse.

Jesus lignede ikke en, der kan leve op til deres håb. Måske burde de have vidst det, da han vaskede disciplenes fødder, eller da han talte om, at elske sine fjender, bede for dem, der forfølger én, eller vende den anden kind til.

Måske burde man have vidst, at han var for langt ude. Det hele var bare for underligt og for urealistisk. Men der var nu et eller andet over ham.

Det er dér vi er påskemorgen. På tredjedagen efter hans død.

Måske er det et megt godt billede på, hvor vi er lige nu i vores tid.

En virus forpester vore liv.

Kirkerne er tomme.

Samfundet er lukket ned.

Vi arbejder hjemmefra, hvis vi da ikke er blevet fyret.

Samfundsøkonomien bløder, ligesom mange firmaer og familiers økonomier gør det.

Lige nu er vi i en ventetid, i usikkerhed, men også i et håb om, at vores samfund bliver vækket til live igen.

Vi har måttet overgive os til det ubekvemme faktum, at der faktisk er ting i livet, som vi ikke er usårlige overfor. Det er ikke alt vi bare lige kan fikse.

3 af 6

Vi har opdaget det, som har været sandt hele tiden, men som vi har tendens til at ignorere, nemlig at vi lever et liv, som faktisk er skrøbeligt. Vi bliver mindet om, at vi er dødelige. Vi bliver mindet om vores afmagt.

Selv verdens bedste velfærdssamfund, alverdens rigdom, al vores viden og al vores dygtighed må give fortabt. Lige nu er der ikke noget vi kan gøre.

Det eneste vi kan er, at være sammen på afstand. Vi er faktisk ret magtløse.

Det bryder det moderne menneske sig ikke om. Det kan jeg ikke lide, for det er virkelig uvant, men det er en del af livet.

Faktisk føler vi os så magtesløse, at vi kunne have brugt Jesu egne ord fra korset: "Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig!"²

Håbet som er centralt i al kristen tro, er nært forbundet med magtesløsheden. En af de allerstørste teologer i hele kirkens historie, Paulus, har et helt afsnit i 2. Kor kapitel 12, hvor han gør rede for magtesløshedens styrke. Paulus kæmpede med hovmod, og han bad Gud om hjælp. I vers 9 svarer Gud hans bøn. Gud taler til ham og siger: "Min nåde er dig nok, for min magt udøves i magtesløshed."³

I magtesløsheden står vi ikke i vejen for Guds nåde.

² Matt 27,46, Mark 15,34

³ 2. Kor 12,9

4 af 6

Disciplene anede ikke, hvad de skulle gøre. Jesus var død. Alt håb var ude - Tilsyneladende.....

Mørket råder - Tilsyneladende....

Magtesløsheden er reel, men, ...

Nu er det tredjedagen. Ofte er det dér man forsøger at tage sig sammen, når man har oplevet noget forfærdeligt. Noget af det, som gør, at livet aldrig bliver det samme igen. Det er tit dér, man tør se op, og forsøge at finde ud af, hvordan livet så kan se ud.

På den dag, er der nogle af kvinderne, som er gået ud til Jesu grav.

Kvindens oplever, at jorden skælver under dem. En lysende engel træder frem foran dem, og vælter stenen bort. Kvinderne kan se lige ind i den tomme grav. Mændene, der holdt vagt blev så bange at de besvimede.

Englen siger de helt centrale påskeord til kvinderne: "»Frygt ikke! Jeg ved, at I søger efter Jesus, den korsfæstede. Han er ikke her; han er opstået, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå. Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstået fra de døde. Og se, han går i forvejen for jer til Galilæa. Dér skal I se ham. Nu har jeg sagt jer det."⁴

Englen - Guds sendebud - forkyndte, hvad der var sket.

Mathæus fortæller os, at kvinderne var fyldt af frygt og stor glæde. Det er ret modsatrettede følelser. Men de tror på det, de har hørt.

⁴ Matt 28,5-7.

I magtesløshed bider håb og tro sig fast.

Nu er de på vej i løb til disciplene for, at fortælle dem, hvad englen har sagt til dem.

Men det bliver bedre endnu. Jesus selv, ham de havde håbet sådan på, ham de havde set dø, ham de havde været med til at begrave, kommer dem i møde og hilser dem, som om intet var hændt: "Godmorgen!"⁵

Kvinderne falder, forståeligt nok på knæ og tilbeder ham.

Jesus rejser dem op igen, beder dem om, og det gør han vel at mærke i den mest vanvittige situation noget menneske nogen sinde har stået i, om ikke at være bange. De skal sige til disciplene, at de skal se ham i Galilæa. Der vil han, som englen sagde, gå i forvejen til.

Påskens budskab er bøjet i neon. Der hvor der er magtsløshed og håbløshed, er der altid håb.

Der mærket råder, vinder lyset.

Der hvor vi ser døden i øjnene er der liv.

Med opstandelsen fra de døde, viser Gud os, at alt det Jesus sagde, og gjorde ikke var tomme ord.

Det er ny virkelighed.

Det er her, vi ser at kærligheden bringer livet tilbage.

⁵ Matt 28,9.

Livet vinder på baggrund af den kærlighed Jesus har elsket med, men også med den kærlighed vi elsker med.

Vi har set og hørt Jesus elske.

Han sagde: "Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden."⁶

Han vaskede disciplenes fødder, Han gav sit liv for du og jeg. Og ikke mindst, han opstod til liv igen.

Vi for lov til at se, at kærligheden vinder.
Men vi får også lov til at se det i vore egne liv.
Vi ser det, der hvor vi tør holde fast i håbet,
der hvor vi tør elske,
der hvor vi tør give.
Der hvor vi tør tro.

Den er godt nok: Jesus er opstået. Kærligheden bringer livet tilbage.
Det ender godt!

Glædelig påske!

⁶ Joh 13,34